

הצהרות של בנות-הברית על פשעי-המלחמה של גרמניה ועל השמדת היהודים

ז

הצהרת-מחאה ראשונה של בנות-הברית נגד הפרת החוק הבינלאומי ע"י משטרי-הכיבוש הנאצי הופיעה ביום 17 באפריל 1940, חתומה בידי שלוש בנות-הברית באותה שנה: בריטניה, צרפת וממשלת פולין בגולה; תכנה העיקרי — תיאור התנהגותו של השלטון הנאצי כלפי האוכלוסיה הפולנית-הנוצרית בפולין הכבושה:

ממשלת ה. מ. בממלכה המאוחדת, הממשלה הצרפתית, והממשלה הפולנית נסערות עד עומק לבן מפני הידיעות שקיבלו על הפשעים שנעשו על-ידי השלטונות הגרמניים וצבא-הכיבוש בפולין, ביחס לאנשים ולרכושם.

הידיעות האלה אינן משאירות מקום לספק, שהממשלה הגרמנית, שהחלה את המלחמה ב־1 בספטמבר 1939 בהתקפות על האוכלוסיה האזרחית בפולין, מתוך הפרת החוק הבינלאומי, אינה מסתפקת בהשחתת הנפש והרכוש, אלא יצאה להרוס את התרבות והדת של האוכלוסיה הפולנית חסרת-המגן, הנתונה עכשיו תחת שלטונה. למרות ההסכם הבינלאומי הרביעי שנחתם בהאג, העיזה גרמניה לצרף לרייך טריטוריות השייכות לרפובליקה הפולנית, בעוד המלחמה עם כוחות שלוש בנות-הברית נמשכת.

מעשי ההריגות בהמון וגירושי האוכלוסיה האזרחית המבוצעים באכזריות ובארבאריות, השכנת אוכלוסיה גרמנית בטריטוריה פולנית, העברת רכוש הפולנים בניגוד לחוק לידי מתיישבים גרמנים אלה, החרמת רכוש המדינה ורכוש תושביה; הרס ושוד של מונומנטים היסטוריים ואמנותיים; העברת פולנים ופולניות לגרמניה לעבודת-כפייה; סגירת הכנסיות; רדיפת הדת — כל אלה מגלים בצורה ברורה מדיניות שכוונתה להשמיד את העם הפולני.

מלבד הרדיפות על הפולנים יש לציין את ההחנהגות האכזרית בבני העדה

היהודית.

התנהגות זו של השלטונות הגרמניים ושל הצבא הכובש יש בה משום זלזול קיצוני בחוקי המלחמה, ביחוד בהסכם האג, הקובע חוקים להתנהגות במלחמה ביבשה,

וממשלת ה. מ. של הממלכה המאוחדת, ממשלת צרפת וממשלת פולין פונות למצפון העולמי ומוחות באופן מוחלט ופומבי נגד מעשיהם של ממשלת גרמניה ונציגיה. הן חוזרות ומדגישות את האחריות של גרמניה לפשעים שנעשו על ידה והן החליטו להבטיח את תיקון העוול שנעשה לעם הפולני.

La Republique Polonaise, 20.4.1940 97

ח

הצהרת הגינוי נגד מעשי הרצח של הנאצים באירופה הכבושה הושמעה ביום 25 באוקטובר 1941 מפי נשיא ארצות הברית, שעדיין לא השתתפו אז במלחמה; על הצהרה זו, אשר אליה הצטרף ראש ממשלת בריטניה הגדולה, נתבססו אחר כך כל ההכרזות העקרוניות של בנות הברית על פשעי המלחמה של גרמניה הנאצית; גרם לכך המקרה בעיר הצרפתית נאנט, ששם אסרו הנאצים 50 בני-תערוכות מתוך האוכלוסיה ורצחו אותם.

הנזוג להוציא להורג עשרות בני-תערוכות חפים מפשע כגמול על התנפלויות בודדות על גרמנים בארצות המשוועבות לנאצים, מקומם את העולם, שכבר הספין לסבל ואכזריות. מימים קדומים קיבלו עמי התרבות את העיקרון, כי אין להעניש אדם על מעשי זולתו. הנאצים, שאינם יכולים לתפוס את האשמים בהתנקשויות, רוצחים באופן האפייני להם 50 או 100 בני-תערוכות...

הנאצים יכלו ללמוד מלקח המלחמה הקודמת, כי אין לשבור את רוח האדם באמצעי טאָרור. ואף-על-פי-כן מפתחים הם את הלאַבאָנס־ראַום * ואת „הסדר החדש“ שלהם בדרכי אימים. אך לעולם לא יוכל שלטון-אימים להביא שלום על אירופה. הוא רק זורע זרע שנאה, שיביא ביום מן הימים גמול איום.

פ. ד. רוזוולט

לפי הודעתה הרשמית של הממשלה בוואשינגטון

ממשלת ה. מ. משתתפת השתתפות מלאה ברגשי הזוועה והגינוי שהובעו על-ידי נשיא ארצות-הברית כלפי מעשי הטבח של הנאצים באירופה. הרג זה של בני-אדם חפים מפשע, הנעשה בקוררות, יתנקם רק באותם הפראים האכזריים, המצווים להוציא את הקרבנות להורג.

הטבח בצרפת אינו אלא דוגמה למה שעושים הנאצים לארצות רבות אחרות המשועבדות להם. מעשי האכזריות בפולין, יוגוסלביה, נורווגיה, הולנד, בלגיה, ומעל לכל — מאחורי החזית הגרמנית ברוסיה, עולים על כל הידוע לנו מן התקופות האפלות והפראיות ביותר בדברי ימי האנושות. אין זאת אלא דוגמה זעירה, רמז

למה שהיה עושה היטלר לעמי בריטניה ואמריקה. ניתנה הרשות למשחית. הגמול לפשעים אלה צריך, איפוא, להיות מן המטרות העיקריות של מלחמה זו.

וו. צ'רצ'יל

לפי הודעה רשמית

ט

שיטת הדיכוי של משטר הכיבוש הנאצי בצרפת, לתפוס בניית-ערוכות, הניעה את „הועד הלאומי הצרפתי“, שהיה מוכר כממשלת צרפת החפשית בגולה, לכנס ועידה מיוחדת של בנות-הברית, כדי להשמיע אתראה המורה באזני ממשלת גרמניה, כי כל האחראים בפשעי-המלחמה יבואו על ענשם. הועידה התקיימה ביום 13 ביאנואר 1942 בארמון סן ג'מס בלונדון. אף בנאום אחד מן הנאומים לא נזכר ענין השמדת היהודים. והנה תמצית הדין-יחשבון הרשמי:

נציגי הממשלות של 9 מדינות אירופה הכבושות נתכנסו היום בארמון סאן-ג'יימס בלונדון, כצעד ראשון, הבא להבטיח שהגרמנים ומשרתיהם האשמים במעשי-פשע בארצות-הכיבוש (גירושים המוניים, רציחת אזרחים, שוד, מעשי אכזריות) יבואו על ענשם אחר המלחמה. בוועידה השתתפו: בלגיה, צ'כוסלובקיה, הועד-הלאומי הצרפתי, יוון, לופסמבורג, הולאנד, נורווגיה, פולין ויוגוסלביה. נוכחו משקיפים מטעם בריטניה, ארצות-הברית ורוסיה, אשר מנהיגיהן צ'רצ'יל, רוזוואלט וסטאלין כבר פירסמו הצהרות למען פעולה כזו נגד שיטות-הטירור הנאציות. גם סין היתה מיוצגת.

הועד הלאומי הצרפתי, הוא שיזם את כינוס הועידה אחרי הריגת בני-תערובות בצרפת. מדינות-הברית האחרות נועצו בענין זה, ונוסח-ההצהרה הוכן במשותף ע"י ממשלות פולין וצ'כוסלובקיה. הועידה נפתחה בנאומיהם של הגנראל שיקורסקי, ראש ממשלת פולין ושל אנתוני אידן, מיניסטר-החוץ הבריטי. נאמו עוד: ואן אדרואינאן (הולאנד), וון קון (סין), פיארלו (ראש ממשלת בלגיה), באך (לופסמבורג), הרוזן ראצ'ינסקי (מנהל מיניסטריון-החוץ הפולני), הגנראל דאגול (צרפת החפשית), שראמאק (צ'כוסלובקיה), טודארוס (ראש ממשלת יוון) וייר ואנוביץ (ראש ממשלת יוגוסלביה).

בנאום הפתיחה אמר הגנראל שיקורסקי: „הערך המלא של ההצהרה שאנו עומדים לחתום לא יתגלה אלא אחר יום הנצחון הסופי, כשתצלצל שעת הנצחון. אכן, בשעה זו יש להצהרה זו חשיבות מעשית בעיקר. מצד אחד היא משמשת אזהרה לכל אלה המדכאים או מסייעים לדיכוי אוכלוסיה אזרחית: היא אומרת להם ברורות שאין פשע ללא עונש; מצד שני היא נותנת תקוה ועידוד לכל אותם מיליוני גברים ונשים, אשר בהוסיפם למלא את תפקידיהם היום-יומיים במולדתם

הנכבשת, ידעו מעתה, כי עונש צפוי לאויב בעד מעשי האלימות, ושלא יהיה סבל ללא גמול ושילם".

א. אידן אמר בדבריי הפתיחה שלו: "ועידה זו תוכיח הוכחה נוספת לעולם, כי הסדר החדש הגרמני באירופה אינו אלא תרמית וכחש. העמדת פנים זו לא הצליחה להסתיר את העריצות שמאחוריה, את הדיכוי והאכזריות שליוו בכל מקום את כניסת הצבא הגרמני והגאסטאפו לארצות הכיבוש באירופה. ועידה זו היא גם דבר עידוד הנשלה אל האוכלוסים המדוכאים באירופה. עמידתם ואומץ לבם יש בהם משום תרומה למען נצחוננו הסיפי... כל האומות המיוצגות מסביב לשולחן זה סבלו מאכזריות התוקפנים, אם גם במידה שונה. כוחם המאוחד מופנה עתה לבסוף למען הענין המשותף ויבטיח את נצחוננו ויביא שלום צודק ובן־קיים".

מדברי הרוזן ראצ'ינסקי: "למעלה מ־80 אלף פולנים נורו ונהרגו, רבבות מתו במחנות־הסגר, מאות אלפים מתו ברעב ובסבל שנגרמו ע"י התוקף".
מדברי הגנרל דאָגל: "בחתמנו על הצהרה משותפת זו יש ברצוננו להצהיר חגיגת, ככל נציגי הארצות הכבושות, כי גרמניה בלבד אחראית למלחמה, והיא יחד עם בני־בריתה ושותפיה נושאת באחריות לכל מעשי האכזריות שנבעו ממלחמה זו. אנו מפגינים את החלטתנו התקיפה לדאוג לכך שכל הקבוצות, המפגות והאנשים האחראים והאשמים בפשעים לא יינתן להם להימלט מעונש צודק, כפי שנמלטו האחראים למלחמה הקודמת".

וזה נוסח ההצהרה שנתקבלה פה אחד בוועידה:

"הואיל ומתחילת סכסוך זה, שפרץ בשל המדיניות התוקפנית של גרמניה, הנהיגה זו בארצות הנכבשות משטר של טירור בלווית מאסרים, גירושים המוניים, הריגת בני־תערובות ומעשי טבח; הואיל ומעשי אלימות אלה נעשים גם על־ידי שותפי מעצמות־הכיבוש; הואיל ודרושה סולידריות בינלאומית למניעת מעשי אלימות אלה; ובשים אל לב את החוק הבינלאומי ובפרט את האמנה שנחתמה בהאג בשנת 1907, בדבר הכללים והמנהגים של מלחמת היבשה, שאינה מרשה לצדדים הלוחמים לעשות בארצות הכבושות מעשי אלימות כלפי אזרחים או להתנקש בחוקים הקיימים או למגר מוסדות לאומיים; — מצהירים החתומים מטה, נציגי ממשלות... (כאן בא פירוט כל המדינות המיוצגות בוועידה), ראשית, כי מעשי־אלימות שנעשו באוכלוסיה האזרחית סותרים את המושגים המקובלים בקרב עמי־התרבות על פעולות מלחמה ועבירות פוליטיות. שנית, הם רושמים לפניהם את ההצהרה שנת־פרסמה בענין זה ב־25 באוקטובר 1941 ע"י נשיא ארצות־הברית וראש ממשלת בריטניה, שלישית, הם קובעים בין מטרת־המלחמה העיקריות שלהם את הענשת האשמים והאחראים לפשעים אלה (בין שציוו לעשות את מעשי הפשע ובין שהשיתתפו בהם באינו צורה שהיא) על ידי דין־צדק מאורגן. רביעית, מחליטים הם ברוח של סולידריות בין־לאומית לדאוג לכך: א) שהאשמים והאחראים, מכל

לאומיות ואזרחות שהיא. יימצאו ויוסגרו למשפט; (ב) שפסקיהדין אשר ייחרצו יוצאו אל הפועל".

91 Punishment for War Crimes and Relative Documents, London, 1942.

לאחר שנציגי העם היהודי השמיעו את מהאתם על
ההשתקה המוחלטת של אסון היהודים באירופה הנאצית כעל
במת הועידה המיוחדת של בנות-הברית, נימק הגנרל שיי
קורסקי, יו"ר הועידה, את עמדתו במכתב תשובה לסניף
הבריטי של הקונגרס היהודי העולמי, בדברים אלה:

כל הממשלות מביעות פה אחד צערן על הפשעים נגד היהודים, כשם שלבן
דואב על הפשעים נגד האחרים. אולם הממשלות החתומות על ההצהרה סבורות,
שהואיל ואופיו, גזעו ודתו של הקרבן אין בהם כדי לשמש יסוד לשינוי ההשקפה
על עצם טבעם של מעשי האכזריות, אין סיבה לכך לציין במיוחד את הסבל והצרות
שהיהודים נתונים להם במושך ובמיוחד, היות וציון מיוחד, כזה עשוי להתקבל
כרמו דומה במשקלו להכרה בתורות הגזע, שכולנו דוחים אותן".

שיקורסקי

לפי העתק המכתב ב, 1909 השנה של העתונים "לשנת תש"ג, תל-אביב.

יא

עם השמועות המחרדות הראשונות על מעשי-הרצח
שנעשים על-ידי הנאצים בהמוני היהודים באירופה הכבושה,
התכנסה בניו-יורק ביום 22 ביולי 1942 אסיפת-מחאה גדולה
של הארגונים הגדולים ביהדות אמריקה. לאסיפה זו העביר
נשיא ארצות-הברית, רוזוואלט, מיברק בנוסח זה:

ד"ר וויזו היקר,

אמריקאים, שוחרי חירות ושונאי דיכוי, קידמו בברכה את אסיפת-האבל
התגיגית במדיסון-סקוור-גארדן, כביטוי לעוז החלטתו של העם היהודי לא להירתע
מפני שום קרבן ובלבד שיושג הנצחון על מדינות ה"ציר". אזרחי אמריקה ללא
הבדל השתייכות דתית שותפים הם לאחינו האזרחים היהודים באבלם על הקרבנות
חסרי הישע של הרציחות הנאציות... העם האמריקאי לא יסתפק בשיתוף הרגשות
עם כל קרבנות הפשעים הנאציים, אלא ידרוש שהאשמים בפשעים אלה יועמדו לדין
ביום-המשפט שיבוא.

הריני מביע את תקוותי הבטוחה, שהמגילה האטלאנטית לסדר העולם הצודק,
שהתכוננתו ותאפשר על-ידי נצחונן של האומות המאוחדות, יביאו ליהודים ולשאר
העמים המדוכאים בכל הארצות את החירות, שתורות הנצרות והיהדות נשאוה
במידה רבה בהיקן.

שלך בנאמנות

פראנקלין ד. רוזוואלט

לפי ההודעה הרשמית.

יב

ביומתו של ועד שליחי הקהילות בבריטניה ובנשיאותו של הארכיבישוף מקנטרבורי נערכה ביום 29 באוקטובר 1942, בלונדון באלברט הול, אסיפת-מחאה רבת-עם נגד מעשי-הרצח של הנאצים ביהודי אירופה. לאסיפה זו שלח ראש ממשלת בריטניה, צ'רצ'יל, מכתב בנוסח זה:

מעשי האכזריות השיטתיים שגרם המשטר הנאצי ליהודים ראויים להיחשב כמאורעות האימים ביותר בדברי-הימים. הם מטביעים כתם לא-יימחה על כל אלה שביצעו את מעשי הוועה ועל כל המסיתים להם.

1. צ'רצ'יל

Demonstration of Protest Against Nazi Atrocities, Royal Albert Hall, 7th

.London 1942

יג

ב-10 בדצמבר, 1942, באיחור של כמה חדשים, שלחה הממשלה הפולנית בלונדון אגרת דיפלומטית לכל ממשלות בנות-הברית על חיסול גיטו ווארשה (החיסול החל עוד ביום 22 ביולי 1942), בצירוף דרישה להתערבות נמרצת ולצדדים מכריעים לנוכח הטבח ההמוני של היהודים בפולין:

.... הממשלה הפולנית — כבאת-כוחם של השלטונות החוקיים באותם השטחים שבהם מוציאים הגרמנים לפועל השמדה שיטתית זו של אזרחים פולנים ושל אזרחי מדינות אירופיות אחרות ממוצא יהודי — רואה בזה מחובתה לפנות בדברים אלה אל ממשלות בעלות-הברית, מתוך אמונת אומן בהן, שישתפו חוות-דעתן בנוגע לנחיצות לא רק לגנות את הפשעים שנעשו על-ידי הגרמנים ולהעניש את הפושעים, אלא גם למצוא אמצעים נותני-סיכויים לבלום היטב את ידי גרמניה ולמנעה מהשתמש להבא בשיטות שלה להשמדת-המונים..."

7th The Mass Extermination of Jews in German occupied Poland

הוצא ע"י מיניסטרוין-החוץ של הממשלה הפולנית בלונדון 1942.

יד

כתשובה לאגרת הדיפלומטית הנ"ל של ממשלת פולין, נתפרסמה ביום 17 בדצמבר 1942 בלונדון, במוסקבה ובוואשינגטון הצהרת-מחאה חגיגית של בנות-הברית נגד מזימתה של גרמניה הנאצית להשמיד את יהדות אירופה:

תשומת-לבן של ממשלות בלגיה, צ'כוסלובקיה, יוון, לופסמבורג, הולאנד נורווגיה, פולין, ארצות-הברית של אמריקה, הממלכה המאוחדת של בריטניה-הגדולה וצפון-אירלנד, סס"ר, יוגוסלביה, והועד-הלאומי הצרפתי הוסבה לידיעות

רבות מאירופה, האומרות כי השלטונות הגרמנים אינם מסתפקים בזה שהם שוללים את זכויות האדם האלמנטאריות ביותר מאת אנשים בני הגזע היהודי בכל המדינות הנתונות לשלטונם הבארבארי, והם מוציאים עכשיו אל הפועל את כוונתו של היטלר, שהוא חזר עליה פעמים רבות, להשמיד את העם היהודי באירופה.

מכל מדינות הכיבוש מועברים היהודים בתנאים של זוועה מדהימה למזרח אירופה ולפולין, שהפכה בית-מטבחים ראשי. הגיטאות שהקימו הפולשים הגרמנים מתרוקנים בהתמדה מיהודים, פרט למספר פועלים מומחים הדרושים לתעשיות המלחמה, ועל אלה שהגרמנים מוציאים אותם — שוב אין שומעים דבר. את הבריאים בגופם מעבידים במחנות-העבודה בפרך, עד מות, ואת התשושים מניחים לגזע בקור וברעב, או שרוצחים אותם במעשי-טבח המוניים. מספר קרבנותיהם של פשעי-הדם הללו מגיע להרבה מאות אלפים של אנשים חפים מכל פשע, גברים, נשים וטף. הממשלות הנ"ל והועד-הלאומי הצרפתי מגנות בכל לשון של גינוי מדיניות זו של פריציות ושל השמדה בקור-רוח. הן מכריזות ואומרות כי מעשים כאלה אין בכוחם אלא לחזק את החלטתם של כל העמים אוהבי החירות למגר את העריצות הבארבארית ההיטלראית.

הן חוזרות ומאשרות את החלטתן המקודשת להבטיח שהאשמים בפשעים הללו לא יימלטו מעונש ולהחיש את האמצעים המעשיים הדרושים להשגת מטרה זו.

מתוך „ספר-השנה של העתונאים“, תש"ד.

טו

ביום 1 בנובמבר 1943, עם גמר הועידה המשותפת הראשונה למיניסטרי-החוץ של שלוש מעצמות הברית, ברי-טניה הגדולה, ברית-המועצות וארצות-הברית של אמריקה, — שנתכנסה במוסקבה, — נתפרסמה הכרזה חגיגית מטעם שלוש המעצמות בדבר הסכם שהושג ביניהן לניסוח מטרות המלחמה המשותפת בנאציות; אחד מסעיפי ההכרזה הוקדש למעשי האכזריות של הגרמנים; אבל ענין השמדת היהודים, שבוצעה אז במלוא הקצב, הושחק בסעיף זה לגמרי.

... בריטניה הגדולה, ארצות-הברית וסס"ר קיבלו מצדדים רבים עדויות על מעשי-האכזריות, הטבח ורצח-ההמונים הנעשה בקור-רוח ע"י צבאות-היטלר ברבות מן המדינות, שהם פלשו לתוכן, ואשר משם הם נדחקים עכשיו בהתמדה. אכזריות השלטון ההיטלראי אינה דבר חדש, וכל עמי המדינות הנאנקות תחתיו סבלו בצורה הגרועה ביותר מהשתלטותו בכוח הטירוור. המצב החדש הוא, שרבים משטחים אלה הולכים ומשתחררים עתה ע"י הצבאות המתקדמים של מעצמות-השחרור, ובה בשעה ממריצים ההונים ההיטלראים ומכפילים את מעשי-האכזריות שלהם. על כך מעידים עכשיו באופן ברור ביותר פשעיהם האימים של ההיטלראים

על אדמת סס"ר המשתחררת מידיהם ועל אדמת צרפת ואיטליה. לפיכך מכריזות שלוש הממשלות, המדברות בשם טובתן של שלושים ושתים האומות המאוחדות, הכרזה חגיגית ומתרים בזה אתראה מלאה:

כי לאחר שתתן כל שביתת-נשק שהיא לאיוו ממשלה שהיא שתקום בגרמניה, יסודר, שהקצינים הגרמנים והחיילים וחברי המפלגה הנאצית, שהיו אחראים למעשה-האכזריות הנ"ל, הסבה וההריגות, או שהסכימו למעשים אלה, יישלחו חזרה אל המדינות אשר בהן ביצעו את מעשיהם הנתעבים, כדי שיעמדו לדין ויישפטו לפי חוקיהן של המדינות המשוחררות הללו ושל הממשלות החפשיות, אשר תוקמנה בהן. תיערכנה רשימות מפורטות ככל האפשר, מתוך תשומת-לב מיוחדת לאזורים שנכבשו בסס"ר, פולין וצ'כוסלובקיה, יוגוסלביה ויוון (לרבות כרתים ואיים אחרים), נורווגיה, דניה, הולאנד, בלגיה, לופסמבורג, צרפת ואיטליה. הגרמנים המשתתפים ברצח-המונים של קצינים פולנים או בהמתת בניית-ערובות צרפתיים, הולנדים, בלגים או נורווגים, או איכרים בכרתים, או אלה שהשתתפו בהשמדת תושבי פולין או בשטחי סס"ר שהאויב גורש מהן כיום, — כל אלה ידעו איפוא, כי הם יובאו בחזרה אל המקומות שבהן פשעו ויישפטו שם ע"י העמים הנפגעים. אלה, אשר עד כה לא הכתימו את ידיהם בדם נקיים יזהרו-איפוא ואל יצטרפו אל שורות האשמים, כינון שאין כל ספק בכך ששלוש מעצמות-הברית תרדופנה אותם עד קצוי ארץ ותמסורנה אותם לידי מאשימהם, כדי שהדין ייעשה. ההכרזה הנ"ל אינה פוסחת על אותם הפושעים הגרמנים, שמעשיהם הפשע שלהם אינם מוגדרים בתחומים גיאוגרפיים מסויימים; הללו ייענשו לפי החלטה משותפת של ממשלות-הברית.

לפי ההודעה של סוכנות „רויטר“ מיום 1 בנובמבר 1943.

טז

הולנד

אחרי שהצבא הנאצי השתלט במישרים על הונגריה, והכריז מיד על פעולת-היסול ביהדות של הארץ הזאת — הקיבוץ היהודי האחרון שעדיין נשמר אז באירופה הכבושה, — פירסם נשיא ארצות-הברית רוזוואלט ב־24 במרס 1944 אוהרה זו:

האומות המאוחדות לוחמות למען הקים עולם, אשר עריצות ותוקפנות לא יוכלו להתקיים בו; עולם מבוסס על חירות, שויון ויושר; שכל בני-האדם, ללא הבדל גזע, צבע ודת, יחיו בו מתוך שלום וכבוד.

אולם לעת-עתה נמשכים העינויים השיטתיים והטבח של אזרחים הפים מפשע, גברים, נשים וילדים, בחלקה הגדול של אירופה ובחלקים של אסיה, הכבושים בידי הנאצים והיאפאנים. בשטחים הנתונים לשלטון-הדיכוי של התוקפנים הם מרעיבים פולנים, צ'כים, גורווגים, הולנדים, דנים, צרפתים, יוונים, רוסים, סינים

נורווגיה, פולין, ארצות-הברית של אמריקה, הממלכה המאוחדת של בריטניה-הגדולה וצפון-אירלנד, סס"ר, יוגוסלביה, והועדה-הלאומי הצרפתי הוסבה לידיעות

ופיליפינים ובני עמים רבים אחרים, גורמים להם מיתה בקור ובכפן או ממיתים אותם בודון במסע־שחיטות בארבארי.

השחיטות בווארשה, בלידיצה, בהארקוב ובנאנקין; העינויים האכזריים שנפלו בחלקם של אזרחים ושל חיילינו וטייסינו האמריקנים האמיצים, תחת יד היאפאנים — אינם אלא דוגמות מזעזעות של המתהווה יום אחרי יום, שנה אחרי שנה, בכל מקום שיד הנאצים והיאפאנים תקיפה וחפשית לעשות את מעשיה הברבאריים.

אחד הפשעים השחורים ביותר בהיסטוריה האנושית כולה — שהנאצים התחילו בו עוד בימי שלום, ואחר־כך, בימי המלחמה, הגדילוהו והכפילוהו פי מאה — הוא, שהאוכלוסיה היהודית של אירופה נשחטת בשיטתיות לאין הפוגות. יום אחרי יום, שעה אחרי שעה.

בעקב המאורעות של הימים הספורים האחרונים, עם הכבדת ידו של היטלר על הונגריה וארצות־הבלקאן, מרחפת סכנת־ההשמדה על מאות אלפי יהודים נוספים, שאף כי חיו במשטר של רדיפות, לפחות בטוחים היו בחייהם. תהא זו טראגדיה גדולה, אם אנשים אלה החפים מכל פשע, שמאחוריהם עשר שנות זעזוע־זעמו של היטלר, יפלו בנופלים עכשיו, על סף הנצחון הגמור.

ראוי ונכון, איפוא, שנכריז פעם נוספת על החלטתנו, שאיש מאלה הנוטלים חלק במעשי־הפראות לא יתחמק מעונש. האומות המאוחדות הבהירו היטב, שירדפו אחרי האשמים וישיגום כדי להעמידם לדין. אתראה זו מכוונת לא רק אל המנהיגים, אלא אף אל הסורים למשמעתם בגרמניה ובארצות גרוסיה. כל המשתתף בגירוש היהודים אל מחנות־המוות בפולין, או בגירוש הצרפתים למחנות־המוות בגרמניה, יאשם לא פחות מן התליין. וכל מי שיש לו חלק במעשה הפשע יטול חלקו בעונש. היטלר עושה את הפשעים האלה נגד האנושות בשמו של העם הגרמני. הריני פונה בזה לכל גרמני ולכל אדם באשר הוא תחת שלטונם של הנאצים, שיוכיח לעיני העולם על ידי מעשיו, שבעומק לבו אין הוא משתתף בפשעים פליליים ומטורפים אלה. יסתיר־נא בביתו את הקרבנות הנרדפים, יסייע בידם לעבור את הגבולות ויעשה כל אשר ביכלתו להציל את הנפש מיד התליין... ואני פונה גם אליהם כי יעמדו על המשמר וירשמו את ההוכחות, שבהן נשתמש אחר־כך ביום דינם של הפושעים.

ולעת־עתה, עד שיושג הנצחון — והוא עכשיו וודאי — לא יחדלו ארצות־הברית מלהתאמץ ולעשות להצלת הקרבנות של האכזריות הנאצית והיאפאנית. במידה שדרכי המלחמה יאפשרו, תשתמש ממשלתנו בכל האמצעים שבידה כדי לעזור בהצלת כל הקרבנות, שסכנת הרוצח הנאצי והיאפאני מרחפת עליהם -- ללא הבדל גזע, דת וצבע העור.

אנו פונים אל העמים החפשים של אירופה ואסיה, שיפתחו באופן זמני את

גבולותיהם לכל קרבנות הדיכוי. אנו נמצא להם מקומות-מקלט ואת האמצעים להחזקתם ותמיכתם עד שהעריץ יגורש מארצותיהם והם יוכלו לחזור. בשם הצדק והאנושות אני קורא לכל העמים שוחריה-החירות להתאחד ולהתלכד מסביב לעבודה צודקת זו.

מארכ 1944.

Facts and Opinions, New-York, No. 29, April 1944 פ' 1944

יז

בקשר לאזהרתו של נשיא ארצות-הברית בדבר יהודי הונגריה, השמיע מיניסטר-החוץ של בריטניה, א. אידן, הצהרה זו בישיבת בית-הנבחרים מיום 31 במארכ 1944:

... בוודאי שם הציר אל לבו את ההכרזה שהכריז ב־24 במרס נשיא ארצות-הברית בשאלה זו, ואת העובדה, שממשלת ה. מ. הצטרפה מיד בלב שלם להכרזה זו של ארצות-הברית. נערכות שיחות נוספות בין ממשלת ארצות-הברית ובין ממשלת ה. מ. ואשתמש בהזדמנות זו כדי למסור בשם ממשלת ה. מ. את ההכרזה הבאה:

„ממשלת ה. מ. וממשלות-הברית מוסיפות לקבל הוכחות כי מדיניות-ההסתדה הנאצית לא פסקה. ביחוד היתה רדיפת-היהודים מלאה זוועה ללא דוגמה. בשעה זו — שמפלתה של גרמניה מתקרבת והולכת ונעשית ודאית יותר — יכולה ממשלת ה. מ. ביחד עם מעצמות-הברית לחזור ולהביע את שאט-נפשם אל פשעיה של גרמניה ואת דבר החלטתן שכל האשמים יובאו לפני כס־המשפט. אך מלבד האשמה במישרין יש עוד שותפות בלתי-ישירה בפשע. כל ממשלה גרורה, המגרשת אזרחים למקומות שנקבעו על-ידי ברלין, חייבת לדעת, כי פעולות כאלה פירושו מתן-עזרה לרדיפות האכזריות. דבר זה לא יישכח בבוא יום התבוסה הבלתי-נמנעת של ראש אויבי אירופה.

לאשרנו יש עוד בקרב המדינות הגרורות אנשים יחידים ושלטונות רשמיים אשר התנגדו לדוגמה הגרמנית הרעה וגילו יחס של סבלנות ורחמים. דבר זה ידוע לבעלי-הברית. מתוך תקוה לעודד ולהרבות מעשים טובים כאלה, רוצה ממשלת ה. מ. לא להניח מקום לספק, כי אלה שהלכו בדרך-הישר לא יישכחו אף הם ביום מיצוי החשבון. ועדיין יש שהות מעטה ואפשרות לבעלי הרחמים להכפיל את מעשיהם האנושיים ולאשמים — לנסות לתקן את המעוות ע"י שחרור קרבנותיהם ומתן פיצויים להם במידת האפשר.

ממשלת ה. מ. בטוחה שהיא מביעה את רגשי כל ממשלות-הברית בקראה למדינות הקשורות בברית עם אויבתנו גרמניה, כי יתנו יד למניעת רדיפות נוספות ויסייעו להגנתם ולהצלתם של החפים מפשע.

מנוי וגמור עם ממשלת ה. מ. להמשיך בשיתוף־פעולה עם כל הממשלות והמוסדות הפרטיים, המעוניינים להציל ולקיים בכל מאמצי כוחם את אלה הצפויים לסכנת הטירוור הנאצי.

לפי הודעת סוכנות „רויטר“, מיום 30 במרס 1944.

יח

עם שלב־הגמר של פעולת המשטר הנאצי להשמדת יהדות אירופה פירסמה ממשלת פולין בלונדון בחודש אוקטובר 1944 הודעה על ההכנות לחיסולם של המשלוחים היהודיים האחרונים במחנה־המות אושווינצ'ים, במספר של 45 אלף איש :

בהודעה שנשלחה בתחילת אוקטובר 1944 על־ידי הגנרל בור אל ממשלת פולין בלונדון, אנו מוצאים את הדברים הבאים :

נקבע שבמחנה־הריכוז הנאצי באושווינצ'ים נמצאו עד לעשרים בספטמבר 1944 ארבעים־חמשה אלף איש, יהודים ברובם המכריע, אשר הובאו לאושווינצ'ים מפולין, צרפת, צ'כוסלובקיה, יוון הולאנד ובלגיה. בתאריך הנ"ל. כלומר ב־20 בספטמבר 1944, הגיעה למחנה־הריכוז באושווינצ'ים פקודה חתומה ביד הימלר, בה דורש הגיסטאפו להחיש את השמדת ארבעים־חמשה אלף האנשים הנותרים.

יט

בעקבות ההודעה הנ"ל של ממשלת פולין על סכנת חיסולם של שרידי היהודים באושווינצ'ים פירסמה ממשלת ארצות־הברית ב־10 באוקטובר 1944 אתראה נוספת לגרמניה הנאצית :

ממשלת פולין הודיעה לממשלת ארצות־הברית שהפקידים הנאציים בפולין זוממים להשמיד עשרות אלפים אנשים חפים מפשע — פולנים, אזרחים של כמה מארצות האומות המאוחדות, וכן יהודים מגורשים הנמצאים עתה במחנות אושׁווינצ'ים ובז'אנז'יקי.

ממשלת ארצות־הברית חוזרת ומתרה איפוא בממשלת גרמניה ובפקידים הנאציים, שאם תוגשם המזימה הזאת יישפטו האחראים למעשי הרצח וישאו בעונש המלא על פשעיהם המתועבים.

כ

ביום 16 באוקטובר 1945 נפתח בגרמניה, בעיר נירנברג (שהיתה קודם מרכז המפלגה הנאצית ומקום הכי נוסים הנאציים), המשפט הגדול של ראשי הנאצים פושעי המלחמה, שהועמדו בפני בית־דין עליון של ארבע מעצמות הברית: ארצות־הברית, בריטניה הגדולה, ברית־המועצות וצרפת. בכתב־האשמה המפורט ביותר בא גם קטע זה בדבר השמדת מיליוני היהודים באירופה:

אירופה

... המזימה הנאצית הכללית הקיפה, בתוך גרמניה ובשטחים שנכבשו על ידה, פשעים איומים נגד האנושות. — בכלל המעשים שנעשו במסגרת זו על־ידי הנאשמים, יש לציין רצח והשמדה, שעבוד וגירושים ומעשים אכזריים אחרים שנעשו באוכלוסיה האזרחית בתקופת המלחמה וגם לפניה: רדיפות מטעמים פור ליטיים ומטעמי דת וגזע, כהשלמת תכניות־המלחמה התוקפניות שלהם... בכמה משטחי־הכיבוש הגרמנים השמידו בשיטתיות קבוצות גזעיות ולאומיות שלמות.

הקושרים על האנושות החלו להגשים תכנית של רדיפות יהודים אכזריות, לשם השמדתם הגמורה, — כל זה כדי להגשים את המדיניות של גזע־האדונים. השמדתם של היהודים נעשתה ענין של מדיניות נאצית רשמית. היא גם הוגשמה בדרכי פעולה רשמית ועל־ידי הסתה פושעת. הקושרים לא העלימו כלל את מטרתיהם.

הנאשם לוֹנְבֵּרְג, למשל, הצהיר בשעתו: „האנטישמיות היא היסוד המאתד במערכת קימומה של גרמניה“. בהודמנות אחרת אמר: „הבעיה היהודית בגרמניה לא תיפתר אלא לאחר שהיהודי האחרון יצא משטח־המחיה של גרמניה הגדולה... השאלה היהודית באירופה לא תיפתר אלא לאחר שהיהודי האחרון יעזוב את היבשת“. והנאשם ליי הצהיר: „אנו נשבעים שלא להפסיק את מאבקנו זה אלא לאחר השמדתו של היהודי האחרון באירופה. אין זה די לבודד את אויבה היהודי של האנושות, יש להשמיד את היהודי“.

הנאשם שטרייכר הצהיר בשעתו: „השמש לא תזרח לעמי תבל, אלא לאחר מותו של אחרון היהודים“.

גילוי־דעת אלה ודבריה־הסתה אלה אופייניים לקושרים הנאציים. תכנית־הפעולה שלהם נגד היהודים הקיפה: שלילת זכויות, ניבול, מעשי אלימות פיסית, שוד וגזל, גירושים, שעבוד, עבודות־כפייה, הרעבה, רצח והשמדה המונית. לפי שעה אפשר רק לשער, באיזו מידה הצליחו הקושרים בהגשמת שאי־פותיהם; אך עובדה היא, שברבים משטחי אירופה הושלם כמעט מעשה ההשמדה. מבין 9.600.000 היהודים שישבו בחלקי אירופה אשר שועבדו על־ידי הנאצים, נעלמו

לפי אומדן זהיר, 5.700.000. ברובם הגדול נרצחו על-ידי הקושרים הנאצים במחשבה-תחילה. מיהדות אירופה לא נותרו אלא שרידים...

במסגרת התכנית הנאצית הכללית הנוכרת בסעיף א', נרדפו והושמדו מתנגדיה של ממשלת גרמניה, והיהודים בראש-וראשונה. כן נרדפו אנשים שדעו-תיהם הפוליטיות ושאיפיתיהם בשטח הרוחני נחשבו כמתנגדות לשאיפותיהם של הנאצים. היהודים נרדפו בשיטתיות מאז 1933. נשלל מהם הופש התנועה; הם הובאו למחנות-הסגר, וכאן התעללו בהם הנאצים או רצחו-נפש והחרימו את רכושם. כך נהגו הנאצים במאות אלפי יהודים גם לפני האחד בספטמבר 1939. אך מאותו יום גבר מאד קצב הרדיפות. מיליוני יהודים מגרמניה ומשטחי-הכיבוש הגרמני במערב-אירופה נשלחו מזרחה להשמדה...

לפי הדין-וחשבון הרשמי של משפט נירנברג, נובמבר 1945.

כא

ביום 15 בדצמבר 1945, כאשר העלתה התביעה הכללית של ארצות-הברית את האשמותיה בפני בית-הדין העליון של בנות-הברית בנירנברג, ציין הקטיגור האמריקני, ה. ג'קסון, בנואמו את דבר טבח היהודים באירופה:

... הדבר המשווה חשיבות לחקירה משפטית זו, הוא, שנאשמים אלה הם נושאי השפעה מסוכנת שתהא קיימת זמן ממושך גם לאחר שגופותיהם תהיינה לאבק-עפר. אנשים אלה סמלים חיים הם לשנאה גזעית, לרשע ואלומות, לאכזריות ויהירות של שלטון; הם מייצגים את הלאומנות בצורתה החריפה ביותר ואת המיליטאריזם, את התככים ואת הפחת אש המלחמה.

נגד מתנגדיהם — והיהודים, הקתולים, והפועלים החפשיים בכלל זה — פתחו הנאצים במסע של תעמולה גסה וברוטאלית, תעמולת-השמדה, שהעולם לא ראה דוגמתה מאז התקופה שלפני הנצרות.

מבחינת הגיאוגרפיה ומבחינת הזמן אנו עומדים כאן בפני שני סוגי פשעים: האחד — בגרמניה בתקופת המלחמה ולפניה, והשני — בשטחי הכיבוש בתקופת המלחמה. אך במערכת התכניות הנאציות אין שני סוגי הפשעים נבדלים האחד ממשנהו. יש כאן לפנינו פיתוח מתמיד של התכנית הנאצית להשמדת עמים שלמים ולהריסת מוסדות, העלולים לשמש באחד הימים נקודת-מוקד או מכשיר להפיכת „סדר העולם החדש“ שלהם...

הפשעים הפראיים ביותר והרבים ביותר נעשו על-ידי הנאצים נגד היהודים. בשנת 1933 לא הגיע מספרם של היהודים בגרמניה אלא לחמש מאות אלף בלבד. הם הספיקו בכל-זאת לרכוש להם עמדות ולצבור להם רכוש שערורו את קנאתם

של הנאצים. הסרייטשע היו היהודים בגלל מיעוטם, אך די היה מספרם זה בשביל הנאצים כי יצביעו בלי הרף על היהודים כעל סכנה תמידית לעם הגרמני. רדיפת היהודים היתה מדיניות נאצית מחושבת. מדיניות זו היתה מכוונת גם נגד עמים אחרים, אך תכליתה של האנטישמיות היתה להטיל פירוד בקרב העמים הדימוקראטיים ולהחליש את התנגדותם לתוקפנות הנאצית.

הקשר הנאצי והתכנית הנאצית הכללית להשמדת היהודים, הופעלו בשיטתיות כזאת ובשלמות רבה כל-כך, עד שאפשר להגיד, כי למרות תבוסתה של גרמניה וכשלונו של הנאציזם, הוגשמה תכנית נאצית זו במידה רבה. רק שרידי יהדות אירופה היים כיום בגרמניה, בשטחים שהיו כבושים בידי צבאותיה, ובארצות שנגררו אחרי גרמניה בתקופת המלחמה. מבין 9.600.000 היהודים שישבו באותם חלקי אירופה, ששלטון הנאצים הגיע אליהם, ניספו, ללא ספק, ששים אחוז למאה. מבין היהודים שחיו בארצות-אירופה השונות נעלמו 5.700.000 נפש. להיעדרם של 4.500.000 יהודים אין למצוא הסבר בתמותה הטבעית או בהגירה לארצות אחרות. כן אין מקומם בין הנידחים הנוודים. ההיסטוריה אינה זוכרת פשע שבוצע כלפי אנשים רבים כל-כך ובמידת אכזריות כזאת....

החלטתם של הנאצים להשמיד את היהודים שימשה להם כוח מאחד, שחיוק בכל הזמנים את יסודותיה השונים של המזימה נגד השלום. בקרב הנאשמים רווחו כמה חילוקי-דעות על דרכי מדיניות-הפנים. אך אף איש מהם לא נמנע מלחזור על סיסמתם המאוחדת של הנאצים: "Jude verrecke, Deutschland erwache", (יכלה היהודי ותיעזר גרמניה).

גרמניה נהפכה לחדר-עינויים גדול אחד. זעקות הקרבנות נשמעו בכל רחבי תבל וההרירו את האנושות התרבותית כולה. גם אני קיבלתי בתקופת המלחמה, תוך הסתייגות וחוסר-אמון, את מרבית הסיפורים על מעשי הזוועה הנאציים; אך חומר ההוכחות שיוגש כאן יסיר את כל הספקות... לפי הדין-וחשבון הרשמי של משפט נירנברג, מיום 15 בדצמבר 1945.

לפי הדין-וחשבון הרשמי של משפט נירנברג, מיום 15 בדצמבר 1945.